

det ærede Medlem jo dog at vide, at jeg ikke er saa ganske uvidende om militære Spørgsmaal, og skulde det ærede Medlem have Lykt til at faa sig en Omgang til, skal jeg være til hans Tjeneste naar som helst. — Seg vil slutte med en Bemærkning til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Balgkreds, som jeg saa godt ved, samstemmer med dem, der ville have Armeen saa stor som vel muligt. Naar vi nu igen skulle til at forhandle — thi det forudsætter jeg, at vi komme til. — naar vi nu igen skulle til at forhandle disse militære Spørgsmaal, som her ligge for, maa jeg saa ikke gentage det endnu en Gang, bede det ærede Medlem om at gaa grundigere end hidtil — ja, grundigere er vel ikke det rette Udtryk — men at lade træde mere frem i Forgrunden end hidtil den Nytte, han tror, den almindelige Bærnepligt skulde kunne gøre. Jeg vil slutte med at sige, at jeg vil ikke tage i Betænkning, og jeg tror, at det vil være sundt og ædrueligt for vort hele Militærvæsen, i Særdeleshed for dem, hvem det er magtpaaliggende, at vi saa vore Hærudgifter bragte ned til noget ganske andet — ja jeg kunde gerne sige, for mit Vedkommende endogsaa ned under det halve af, hvad de nu ere — jeg vil altsaa sige, at jeg ikke ser nogen Mulighed for, at dette kan ske paa anden Maade end ved, at man opgiver den almindelige Bærnepligt. Hvorledes man vil finde Udtrykket herfor, kan jo være Genstand for Forhandling. Jeg kunde saaledes tænke mig, at man siger: Den almindelige Bærnepligt fastholdes jo derved, at man lader det hele Mandstab mønstre og udskriver enhver Mand, der er stiftet dertil, til den Waabenart, hvortil han udskrives. For nu at tage et Tal og vise en praktisk Vej til at gaa bort fra det nuværende, lad os saa sige: Vi kunne ikke bruge uden det halve Antal, saaledes som vi have ordnet vort Hærvæsen. Hvis man saa vil sige: Ja, men er det dog ikke stammelig, at det halve Antal skal bære Byrden, og de andre slippe fri, saa siger jeg: Giv dem Lov til at bytte inden for visse Grænser! Der er da mange, der lige saa godt ville tjene Penge paa den Maade som paa en anden. Jeg ser heller ikke, hvorfor de, som have personlige Grunde til at ville være fri, ikke skulde faa Lov til at være fri. Nej, lad dem være fri, og jeg skal ikke gaa af Vejen for, at der paalægges dem, der slippe fri, en Skat, der kan anvendes til Bedste for dem, der skulle være Soldater, for at de kunne leve en taaleligere Tilværelse som Soldater, end nu. Thi jeg vil sige til de Herrer, der ere saa lystne for Krigsvæsenet, at hver Gang man nu i en

Marccælle er kommen ind paa den Slags Spørgsmaal, ja, saa Gud velsigne dem, alt, hvad der skal gaa til Befalingsmændene, det er man meget lystne efter, men lige saa snart der tales om eller røres ved de meniges Lønning, saa ere de Herrer ikke med, saa undse de sig ikke ved at sige til os, at Soldaterne kunne tage Madposerne med til Garnisonsstederne. Det er en slet Maade at behandle Landets Sønner paa. Man skulde hellere, naar man er saa flot med Penge og tror, at man har Raad til at udvide Armeen, tage med i Betragtning, at vore Sønner skulle leve paa en sømmelig og anstændig Maade, medens de astjene deres Bærnepligt. Seg siger det, for at de Herrer kunne granske det med, naar de nu paa ny skulle gennemse dette Forslag og sammenholde det med andre. Seg ender med at sige, som jeg sagde i Gaar, at jeg synes, det er forfærdelig hastigt, man føler Trang til en ny Hærløvs. Jeg ved ikke, hvor langt det var tilbage i Tiden før 1867, jeg tror, det var i Hærerne, at man fik en ny Hæror-
 dning — jeg ved ikke rigtig bestemt, om det var en ny Hæror-
 dning, i hvert Fald kom der Endringer til Hæror-
 dningen den Gang. Men i 1867 blev Hærløven grundig behandlet samt grundig gennemgaaet og tilstrækkelig revideret i 1880, saa jeg kan ikke se, at der er mindste Grund til nu at faa en ny Hærløvs. Der er kun den Grund, som jeg har opdaget, nemlig at Krigsministeren føler Trang til at finde en Maade, hvorpaa han kan faa sin Fæstning ude omkring Kjøbenhavn bemanded, og det vil jeg ikke hjælpe ham til. Den Mand, der har forstaaet hidtil at faa sin Fæstning tilvejebragt paa den Maade, han har, lad ham om, hvorledes han faar den bestyktet og bemanded i Fremtiden; det bryder jeg mig ikke en Døjt om. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Falkenstjerne: Jeg havde fra Begyndelsen af ikke tænkt mig at tage Ordet ved denne Sags Forhandling, men forskellige Udtalelser, der ere komne frem, have bevæget mig til at bede om Ordet for i alt Fald at motivere min egen Afstemning, og jeg skal da benytte Lejligheden til tillige at gøre enkelte Bemærkninger til Udtalelser, der ere fremkomne fra forskellige Sider. I de Aar, jeg har haft den Ære at sidde her i Tinget, har jeg stillet mig paa forskellig Maade over for de militære Forslag, der ere komne frem her. Jeg skal her kun tillade mig at minde om to Aar. Det ene Aar, jeg tænker paa, er 1889—90. Da fik vi her i Tinget forelagt et Forslag om Kjøbenhavns